

Tiit Blaas

NEEME KUNINGAS: Uritab operetifantoomi välja kutsuda.

Estonia Teater pakkus šerbetti!

Estonia Teater pakkus rahvale 22., 23. ja 24. novembril Tallinna Linnahallis vanaklaanilise šerbetti. Maiusele oli suurejooneliselt nimeks pandud "Operetifantoom". Kuid paraku ei õigustanud see vähimalgi määral lavala toiminud nukravõitu vaatamängu. Olen ise suur Estonia Teatri austaja

KUNINGAS ON KÜLM

ning olen käinud viimase viie aasta jooksul vaatamas enam-vähem kõiki uuslavastusi. Samuti pean lugu lavastaja Neeme Kuningast, kelle huvitavad ideed ning lavastused on olnud minu lemmikuteks. Kuid ei lavastuse nimi, kuuajaline

reklamikampaania ega ka Kuningas ise suutnud õigustada lavala toimunut. See oli äärmiselt hale. Kui mitte öelda ebaprofessionaalne. Meenutades Kuninga varasemaid fantastilisi ettevõtmisi Linnahallis ("Kiss Me Kate," "Jesus

Christ Superstar", "West Side Story"), oleks oodanud rohkemat. Saalisistujale jäi paratamatult tunne suhtumisest: "Rahvas tahab operetti – no eks viskame neile siis ühe kondi!" Kurbi.

Saali sisenedes jäi silma toretsev lavakujundus (kunstnik Arvi Sipilane). Kuigi vanadest etendustest ja Estonia jooksvast repertuaarist pärit tükidest kokku korjatud, oli üldpilt üsnagi paljulubav. Nagu õrnroosa sefiir. Kuid kui pärast avamängu sisenesid Estonia meessolistid, ühisnimetajaga M-klubi, ning nais-solistid, ühisnimetajaga N-klubi, kadus üldmiljöö korraga ettevalmistamatu, mageda ning külateatri-maigulise lavategevuse varju. Mõistetamatuks jäi ka M- ja N-klubi idee. Ainukesteks professionaalseteks esinejateks jäid kahjuks balletiartistid, orkester ja dirigent Erki Pehk, kelle käe all mõningatest viperustest hoolimata kõlas Lehari, Straussi ja Kálmáni muusika kõlavalt ning elavalt. Braavo!

Niisiis, operetinumbrile järgnes operetinumbrile, segipaisatult erinevatelt autoritelt, kord "Silvast", kord "Viini verest", ning näitlejad astusid tuimalt iga numbri vahel neile varem kättenäidatud kohtadele. Ei midagi uut, ei midagi huvitavat, ei mingit sära ega tegemislusti. Näitlejad ei teadnud isegi päris täpselt, mis millele järgneb ja mida neilt täpselt tahetakse. Kõik oli kuidagi väike ja vaene. Lava oli lihtsalt tühi. Hr Kuningas peaks teadma, et sellisel suurel laval nagu Linnahalli oma, tuleb kogu tegevust, kõiki tantse ja zheste välja mängida kaks korda suuremalt kui

Estonia laval (suurepäraseks näiteks oli "West Side Story"). Ometi jäi kõik armetuks ja kinniseks, vaatamata ka kogu Estonia kunstilise kollektiivi ühekorraga lavalviibimisele.

Heli, nagu alati, tegi omi viperusi, see on Linnahallis alati probleem olnud. Kuninga Fantoomi-rollist polnud üldse võimalik aru saada. Lühikese monoloogi järel, mis pidanuks ilmselt tekitama laval viibivates "igavates meestes ja naistes" tungi opereti järele, vahtis iga tegelane veel tuimemate silmadega asjade arengut (või mittearengut). Samuti tundusid jaburad väikesed inglised, kuradikesed ja ei tea veel mis tegelased, keda Fantoom püüdlilikult lavale utsitas, et järjekordset M-i ja N-i kas armuvalus või tunde puhangus järgmiseks numbriks kokku liita.

Ka ooperikoor, kes üritas oma osaga kuidagi maha saada, kuigi meesrühma lauljaid oli jäänud vaid üksteist, nägi seda armetum välja, et Kuningas oli paaridest üle jäänud umbes 15 naist pannud seisma lastekoori ridadesse, kust need said oma fraasid ühise hüüdega välja hõigata. Mõni neist ei teadnud isegi laulude sõnu.

Kas ikka tasub nii professionaalsel teatril, mis pürib rahvusoperi staatuse poole, pakkuda publikule musta, viimistlemata ja toorest üritust, nagu seda oli "Operetifantoom"?

ARMON VELLES